תסרוקות במקום משרד-החוץ

המילה האחרונה באופנת התסרוקות התל־אביבית היא קצרה מאוד. אולי המילה הקצרה ביותר שהיתה אי־פעם באופנת תסרוקות הנשים בכלל: פט (מתחרז עם מת). כדאי לזכור זאת לפחות כדי לדעת את מי להאשים בשל כל אותם המיגדלים והארמונות המשוערים המסתירים את כל הנוף בתיאטרון או בקולנוע.

רק לפני חודשיים נחנך המוסד החדש ברחוב אבן־גבירול ולפי תנועת התחיכות ברח ב, אפשר כבר לחשוב אותו כ־כניף של רחוב דיזנגוף. כמה מהן באות לשם אפילו עם שני ראשים, זה שנתן להן אלוהים וזה שנתן להן הזכן בחנות הציורית הנובוריות, ברומא או בפאריס. לא פחות מאשר רבע מיליון לירות הושקעו במיכך השיער החדש, אך ההשקעה התשובה ביותר הן ידיה ודימיונה של בעלת־המקום — פט.

קשה קצת להאמין שהגוף המודבק לשם הקצר, שוכה כבר לתהילה ארוכה, הוא זה של הנערה האדמונית בעלת השיער הקצוץ, המעוררת אותך לשאול ילדה־אי־פיה־האמא־שלך? בהתחלה אפילו קשה להתגבר על הפחד להפקיד את הראש היקר בידי נערה הנראית כה בלתי מנוסה. אבל אל דאגה. למרות גילה הצעיר (25), יש לפטריש אלי־אל נסיון לא קטן.

היא הביאה אותו מאנגליה, והיא בא לה בדרך הקשה. היו לה הזקא כל הכיכויים להיות פקידה שקטה ואפורה בפרידין־אופיס הבריטי, לשתות תה שלוש פעמים ביום ואולי אפילו להכיר אישית את הבוס, שהפך עכשיו לראש הממשלה. אמא שלה היא כזאת, וככל אם רצתה את הטוב ביותר עבור בתה. אבל לפט היה שיגעון מילדות לשחק בשערותיהן של ילדות אחרות. אחרי תשעה חודשים, בהם הכשירה את עצמה להיות פקידה מסורה, החליטה להגשים את חלום נעוריה — להיות ספרית.

פט עם תסרוקת התלתלים

כאן בארץ זה נראה פשוט, אבל לא באנגליה. שם צריכה כל טוליה לחתום על חוזה למשך שלוש שנים, בהן נותנים לה בקושי לחפוף את שערות הלקוחות אחרי שהיא גומרת לטאטא את הסלון. רק אחר־כך מכניסים אותה בסודות המיקצוע. אבל לפט היה מזל. היא נצמדה כשוליה לאחת הספריות המצטיינות בסלון בו עבדה. יום אחד, כמו בכל האגדות ההוליבודיות, כשהעבודה בערה והסלון היה מלא לקוחות, צנחה הספרית במקום בו עמדה. זה היה רק שיתוק. לא היתה ברירה אלא להזעיק את פט לסדר את תסרוקות הלקוחות.

היא היתה אז רק בת 16 ולפניה קאריירה מזהירה. כעבור ארבע שנים הפכה למנהלת המקום. אבל יום אחד החליטה פט, כנוצריה טובה, לצאת עם ידידים לבקר בארץ הקודש. זה היה טיול של שבועיים. אחרי שבועיים שלחה פט מיברק לאמה שתשלח לה מיד את כל חפציה. היא החליטה להישאר.

זאת לא היתה בעיה עבורה למצוא עבודה. „הראש הראשון שעבדתי עליו בארץ," היא מספרת, „היה ראשה של סבינה שור, אשתו של בעל מסעדת קסבה. הצלחתי כל כך — עד שהחלטתי לקרוא על שמה את הכלב שרכשתי לי."

במספרה הכירה פט ישראלי צעיר בשם נתן אלי־אל, שעבד כבוחן מכונות־כביסה. הם רצו להתחתן אבל לרוע המזל הוא היה יהודי. הם נאלצו לנסוע לקפריסין כדי להינשא בנשואין אזרחיים. עכשיו לומדת פט את עיקרי היהדות, כדי שתוכל גם להתגייר ולהינשא כדת משה וישראל „ואני מקווה שלא אהיה עד אז בהריון."

עבור פט, עשיית התסרוקת היא יותר מלאכת יצירה אמנותית מאשר מקצוע. היא אוהבת להשתעשע בשיער ארוך, ולעולם לא תוציא מתחת ידיה ביום אחד שתי תסרוקות העשויות באותה צורה. היא שנטעה בחורשות התסרוקות בארץ את אופנת כובע־התלתלים (ראה תמונה) ובדרך כלל היא משתדלת להתאים את התסרוקת לאישיותה של הנושאת אותה, אם לזאת יש דבר כזה.

מראה החורפן של רובינשטיין: „אור הבוקר" ו„קליאופטרה"

אבל מי שרוצה בתסרוקות של פט צריכה לקחת יום חופשה. בפחות מחצי יום עבודה זה לא גולך.

★ ★ ★

פני החורף

עברו הזמנים בהם היה אפשר להיכנס לפרפומריה הראשונה, לקנות עיפרון שחור ושפתון חדיש, למרוח כמה קרמים לפני הראי ולחשוב שבזה נגמר האיפור. כדי להיות היום מאופרת לפי צו האופנה האחרונה, יש להצטייד גם בפרוות חורפן. המחיר השמה לכל נפש — 10 אלפים ל"י.

כך, לפחות, החליטה הלנה רובינשטיין בת ה־92, שעה שהוציאה לשוק את תשלובת האיפור החדשה שלה, הנקראת בשם מראה החורפן. הצגת־הבכורה של המראה החדש, נערכה כבר לפני מספר חודשים בסודי־סודות בארמונה הפאריסאי של הגברת רובינשטיין. שבע דוגמניות יפהפיות הציגו שם 25 דגמים של פרוות־חורפן — בשחי של רבע מיליארד פראנקים צרפתיים חדשים — בפני קהל שמחציתו היו שוטרי־חרש. התסרוקות שהתנוססו מעל הכרוות היו בסיגנון רומאנטי, שהזכיר את תסרוקות התקופה הויקטוריאנית. לתשלובת זו של פרוות ותסרוקות, חיברה הלנה הגדולה את האיפור החדיש שלה.

השבוע הוצאו סודות האיפור החדש גם להמונים, כדי שיוכלו להתנחם ללא חורפנים לפחות במראה החורפן. כל מה שעליך לעשות כדי להיראות כבעלת חורפן, מייעצת הגברת רובינשטיין, הוא להצטייד בתכשירים החדשים שהיא הוציאה לשוק.

אחד מדגמי התצוגה של קארוון

מראה החורפן, המיועד רק לחורף 64־1963 — התקופה שתותיר לגברת רובינשטיין זמן לתכנן מוצרים חדשים ולקבוע מראות חדשים כדי להפיצם — מושתת על שיטת־איפור חדשה של העיניים. הבסיס הוא קו שחור הנמשך מעל לריסים ומסתיים ברקה בקו ישר. גם העין — אותו שטח הפקר המשתרע בין הריסים לבין הגבות, יצובע מעתה בצלליות בשני גוונים. הגוון התחתון יהיה בצבע טורקיז ואילו הגוון שמעליו יצויע בצבע חדש הנקרא צללית־זהב.

כיצד תראי במראה חדש זה תוכלי להיחכח משתי הדוגמאות של מראה החורפן (ראי תמונות), עם פרחה מתאימה ובלעדיה.

★ ★ ★

ראשונה גם בתלבושת

קשה לומר שהנשים הראשונות במדינה הן ראשונות גם כשהמדובר הוא בתלבושתן. זה הפך כמעט לחוק, שאם הבעלים המנהיגים הולכים בחולצות עם צווארונים פתוחים, חייבות גם הנשים להופיע בשמלות מירושנות, חסרות הידור ולפעמים אפילו מקומטות.

יוצאת מכלל זה היא אורה נמיר, הגברת הראשונה של תל־אביב. כשהיא מופיעה לצד בעלה בטקסים או בהצגות גאלה, היא מושכת עין לא רק בזכות היותה אשת ראש־העיר מרדכי נמיר. תמיד יש לה הופעה הדורה ואלגנטית מיוחדת במינה.

המיוחד שבהופעתה של אורה הוא העדר כל ברק חיצוני. היא אינה מתאפרת כמעט כלל ולעולם אינה עונדת תכשיטים כלשהם. את נוכחותה האצילית היא מפגינה בשמלות הגזורות בטעם רב וביציבה המעוררת את הרושם כאילו זה עתה יצאה מאולפן דוגמניות.

„את שמלותי אני מתכננת בעצמי," מספרת הגברת נמיר, „מזמינה תופרת הביתה והיא תופרת לפי הוראותי. בדרך־כלל אני מעדיפה צבעים כהים." גם את שמלות הנשף הדורות שלה מתכננת אורה בעצמה, אולם מוסרת את הביצוע לידי סלון האופנה של פיני לייטרסדורף.

לקראת עונת־החורף הכינה אורה נמיר שתי תלבושות חדשות — חליפה לבנה ושימלה עם מקטורן עשויים מבד־משי אדום, אותם קיבלה במתנה מאשת ראש־עיריית באנקוק. השאר, כולל מעיל־עור מתוצרת משכית, הם מוצרי העונה שחלפה.

★ ★ ★

דוגמנית בדי שניים

עונת תצוגות־האופנה החלה. הרעש הגדול יתחיל כבר בשבת, כאשר תיערך במלון שרתון תצוגת האופנה של בית קארתן הפאריסאי. חמש דוגמניות פאריסאיות תדגמנה לא פחות מ־65 דגמים חדישים של אופנת החורף האירופית (ראה תמונה).

אולם מי שכבש כבר את השוק היתה דוגמנית ישראלית בשם מיכל קפטן, שהופיעה השבוע בתצוגת המשביר־לצרכן. מיכל הבלונדית לא התביישה לעלות על המסלול כששלוש שיניים קדמיות חסרות בפיה. מותר לה. היא בת 6 בסך הכל. יש לה כבר ותק של ארבע שנים בדוגמנות והשכר שהיא מקבלת הן השמלות אותן היא מציגה.

מאות נשים מחאו לה כף. אבל מיכל היתה מאוכזבת. „הזמנתי את כל כיתה אל־ף," רטנה, „אבל אף אחת מחברות שלי לא באה."